

Hans Nørkjær Franchs prædiken 3. søndag efter påske

Taler

Hans Nørkjær Franch
Præst

Dato

26. april 2026

Sted

Skt. Clemens Kirke, Aarhus
domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 1-11

Salmer

402 Den signede dag
Nr. 804 Det sused af vinger (fra 100 SALMER)

162 Det var kun en drøm
384 Til klart Guds ansigt
545 Sejrvindersken på jorden

- 1 *”Alle frie mennesker, hvor end de bor, er borgere i Berlin, og derfor, som et frit menneske siger jeg med stolthed disse ord: Ich bin ein Berliner.”*

Disse ord sagde præsident John F. Kennedy, da han holdt tale på Rudolph
5 Wilde Platz, d. 26. juni 1963. Han sagde det som et udtryk for solidaritet med de vestberlinere, der var trængt og omringet af det kommunistiske østtysklands pres, på bagkant af opførelsen af Berlinmuren. Kennedy udtrykte utvetydig opbakning til enhver, der hyldede og hævdede friheden og demokratiet.

10 Berlinmuren er faldet. Sovjetunionen er ikke mere. Historien er afsluttet og den frie verden har sejret – sådan tænkte mange nok tilbage i 90’erne, da det store skel mellem øst og vest det faldt.

Der er nok meget få af os, der ser sådan på det i dag.

15

Vi lever i en virkelighed, hvor det vi for en halv eller en hel generation siden troede stod urokkeligt fast begynder at knage i fugerne. Magtmennesker presser på med deres dagsordener; verden er usikker; international orden og vestligt sammenhold er ikke, hvad det engang var. Og sideløbende buldrer teknologien
20 derudaf – og vi kan have svært ved at finde ud af, hvor vi er på vej hen – hvad AI og tech-industrien vil med os, og hvad vores nye opfindelser har af konsekvenser for, hvad det vil sige at være menneske. Hvad kan vi som maskinerne ikke kan?

25 Når verden roterer hurtigt omkring os, kaldes vi til at stille os nogle af de
allermest grundlæggende spørgsmål.

Hvem er jeg? Hvordan er verden? Hvad er et menneske? Det er spørgsmål
ethvert menneske må stille sig for at finde hjemme i verden. Og i en tid, hvor
ting er i opbrud, kan man måske i særlig grad også netop blive i tvivl: Hvem er
30 jeg egentlig? Hvem er vi – som folk, som menneskehed, som levende
verdenssamfund?

Herinde kaldes vi ud til at være frie mennesker. Frie i Kristus. Frie, fordi Gud i
Ham har sagt, at vi ikke skal være tyngede af frygt for dom eller for dagen i
35 morgen. ”Jeres hjerte må ikke forfærdes”, siger han i dag. Det er lettere sagt end
gjort, og ordene om ikke at være bange falder vel netop også fra Jesus, fordi
disciplene netop er bange. Bange for, hvad der skal ske. Bekymrede for
morgendagen. I tvivl om, hvad de skal gøre, når deres Herre og Mester ikke
længere er hos dem.

40

”Vi ved ikke hvor du går hen?” som Thomas fortvivlet siger.

Det han egentlig siger er: ”Vi ved ikke hvem Gud er!”

45 Dertil svarer Jesus: Jo, I ved, hvem Gud er: det er mig! Jeg er Faderens ansigt på
jorden!

Det må vi ikke tvivle om. Og han forsvinder ikke. Han er ikke borte. Han er her,
midt iblandt os:

50

For Jesus er Vejen; den anderledes vej, som vi ikke skal tilbagelægge for at vinde
sejrsprisen; men Vejen, der er kommet til os mennesker, et evigt underlag under
vore fødder, det som vi trygt kan træde ud på og holde fast i at vandre på –
måske særligt når verden omkring os mørknes og virker faretruende. Jeg er
55 Vejen, og Vejen er og forbliver hos os, hans mennesker. ”Derfor”, siger Gud:
”Skal I ikke være bange, selvom jeg godt ved, at I er bange!”

Derfor: Når vi spørger: Hvem er jeg? Så kan vi med fortrøstning svare: Jeg er
Guds. Og det er jeg, hvad end jeg må komme ud for. Hvad end jeg må lide
60 under eller døje med. Jeg er Guds. For Han er den han siger han er: Den der

omslutter alt: Han er Vejen, Sandheden og Livet.

65 I kristendommen kaldes vi ikke ud til alle mulige andre liv end det foreliggende.
Vi kaldes ikke til at stirre verdensfjernt op i Guds himmel, forblændede og
adspredte, og vente på at vi finder smutvejen til den store sorgløshed. Vi er sat i
verden med den opgave ikke at glemme, hvad vi har for hånden og hvad vi er
kaldede til at leve midt i – Livet og Verden omkring os. Det er en del af friheden
ved, at Gud kom til os som ”Vejen”, der viste sig for os – HER!

70

Når vi kender Guds søn, kender vi Gud.

”Jeg er den jeg er”, siger Gud til Moses fra den brændende tornebusk. Han er
den urokkelige, så vi kan være de omskiftelige. Han er den evige, så vi ikke
75 behøver frygte, når verden forandrer sig. For han forandrer sig ikke: Han er den
højeste, der kom til os i det laveste. Der gennemvandrede verden – gik i gennem
den og til sidst gik til bunds i sin lidelsesfulde død, så vi heller ikke, når vi går til
bunds: i mørket og tvivlen, sorgen skal forfærdes, for heller ikke her, er vi væk
fra Gud.

80

Fordi han er den, der aldrig viger, kan vi undgå at fortvivle og gå til grunde, når
vi bliver bange og i tvivl om, hvordan det hele skal gå. For Han er Vejen og
Sandheden og Livet. Bag det hele, under det hele, før og efter det hele.

85 Hvem er Jeg? Jeg er et menneske, Jeg er ikke Gud. Jeg er derfor frisat fra at skulle
fikse hele verden, men samtidig givet den frimodighed at gå ud i en verden, der
altid knager og brager, og hvor historien aldrig bare afsluttes, men er en stadig
tilblivende komposition, en stædigt bølgende symfoni, med både stigninger og
fald, både harmonier og disharmonier i broget bøvlet blanding.

90

Ja, der kan være nok at frygte, men lad os prøve ikke at fortvivle – for vi ejer
Himlens frihed, friheden til at være mennesker; frie til stædigt at fastholde at
være levende, blødende, troende, tvivlende mennesker. Frie – ! Uanset hvad
verden binder os på ærmet! Uanset hvilke maskiner vi opfinder! VI er dem, der
95 frie. Sat fri til at leve af vores Gud, der altid bare ER!

Lov og tak og evig ære...

Kilde

Manuskript taget fra aarhusdomkirke.dk med tilladelse fra udgiver

Kildetype

Digitalt manuskript

105

Tags

3. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-norkjaer-franchs-praediken-3-sondag-efter-paske>

110

115

120

125

130

135